

Завітайте на ярмарок!
14 грудня, у суботу, з 8.00 до 15.00 на Торговій площі відбудеться сільсько-господарський та промисловий ярмарок, де буде представлена в широкому асортименті продукція місцевих виробників та Білоцерківського району. Продукція реалізовуватиметься за цінами виробника.

Виконавчий комітет міської ради

Громадська ДУМКА

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 99–100 (13800–13801), 13 ГРУДНЯ 2019 р. Роздрібна ціна 2 грн. 75 коп.

Дорогі наші читачі!

Триває передплата
на газету
„ГРОМАДСЬКА
ДУМКА” на 2020 рік

ВАРТІСТЬ НА 1 МІСЯЦЬ:
13,80 грн – індекс 35027
11,80 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 3 МІСЯЦІ:
41,40 грн – індекс 35 027
35,40 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 6 МІСЯЦІВ:
82,80 грн – індекс 35027
70,80 грн – індекс 22139 (пільговий)
НА 12 МІСЯЦІВ:
165,60 грн – індекс 35027
141,60 грн – індекс 22139 (пільговий)

УВАГА! У вартість передплати не входять поштові витрати.

Залишайтеся нашими одноДУМЦЯМИ!

14 грудня – День вшанування учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС

Жіноча доля, обпалена Чорнобилем

Цієї суботи до меморіального знака «Чорнобильський дзвін», як і завше 14 грудня, обов'язково зійдуться білоцерківці. Згуртуються в спільній молитві, вшанують подвиг, згадають самопожертву й висловлять вдячність за мужність і відвагу учасникам ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. І хоча цей пам'ятний день заведено називати святом на згадку про завершення 14 грудня 1986 р. будівництва саркофага над 4-м зруйнованим енергоблоком ЧАЕС, гіркий полин спогадів про найбільшу в історії людства техногенну катастрофу та долі ліквідаторів, обпалених пеклом Чорнобиля, ні на мить не полишатиме жодного з нас.

● В Чорнобильському пеклі

Одразу після вибуху ядерного реактора Алевтину, як і всіх інших сандружинниць, о 5-й ранку викликали на плац перед шинним заводом і повідомили, що, згідно з наказом № 377, вони мають бути направлені на ліквідацію аварії. Багато хто з її колежанок, працівниць заводу ГТВ, тоді відмовились, вигадуючи бозна-які причини, аби лише відкараскатися від громадянського обов'язку й не ризикувати своїм життям. Але Алла була не здатною поступитися своїми принципами: жити по совісті, не втрачати власної гідності за жодних обставин, надавати посильну допомогу тим, хто її потребує. Тому без вагань пішла отримувати протигази, прорезинений одяг і чоботи, аби в складі сандружини зведеного мобільного загону спецахисту Київської області вирушити до палаючої ЧАЕС. Двійко своїх маленьких дітей залишила на бабусю.

Аллоччин загін, що складався з 22 сандружинниць і водія, разом з усіма іншими 200 білоцерківцями, котрі приїхали як ліквідатори, розмістили на відкритому всім вітрам майдані поблизу с. Русаки за 17 км від Чорнобиля. І хоча спати в благаєнних наметах було дуже холодно, а санітарних умов, аби хоч якось змити радіоактивний пил, навіть не передбачалося, виснажлива багатогодинна праця втомлювала настільки, що сил перейматися побутовими умовами в цих людей не було. Сандружинниці ретельно мили дезактивуючими засобами пожежні машини й вантажівки. Виконувати цю тяжку роботу в протигазах і гумових рукавичках було дуже незручно, тому всі працювали голіруч і з відкритими обличчями, чорніючи від втоми й шкідливої засмаги. А ще доводилося їздити селами Чорнобильщини, вмовляти людей залишати свої домівки й речі, виїжджати в безпечне місце. Обіцяли їм короткочасну евакуацію. І самі в це вірили. Бо ж наслідків лиха тоді ще не розуміли й навіть не здогадувалися, що їхні власні організми, як маленькі атомні станції, з часом почнуть продукувати заражені радіацією клітини і додаватимуть ними все нових і нових хвороб.

Повернулися до Білої Церкви через 10 діб. Залишили в заводському бомбосховищі свій робочий одяг, а в тому, що був під ним, – їхали до рідних домівок. Наступного дня в свою зміну прийшли на завод і приступили до праці.

● На захисті постраждалих

Як усі скромні, виховані й порядні люди, Алла Воложенінова ніколи не вважала себе видатною чи героїчною людиною, а те, що рятувала людство від наслідків ядерного вибуху практично голими руками, сприймала як безумовний обов'язок, який треба було виконати. І хоча, як і в багатьох ліквідаторів, у неї діагностували хвороби

З великим сумом і скорботою ми згадуватимемо тих «чорнобильців», справжніх героїв, кого вже не стало, чиє життя, зруйноване радіаційним опроміненням, згасло. І стискатиметься від невимовного жалю серце, що цьогоріч уже не буде поруч з нами **АЛЕВТИНИ ВОЛОЖЕНИНОВОЇ**, ліквідатора I категорії, великої берегині, заступниці, помічниці й розрадниці сотень наших земляків, хто поклав своє життя і здоров'я на вівтар боротьби з невидимим ворогом – радіацією, а також їхніх обездолених вдів і сиріт. За Божою волею, рік тому саме цієї символічної дати, 14 грудня, закінчилася її земна дорога, і душа полинула у небесні засвіти, до Царства Світла і Любові, де немає того, чим ця жінка так переймалася за життя: немічних і тих, що плачуть, їхнього болю, страждань і хвороб.

● Наша Аллочка

Навряд чи ця проста, делікатна та приязна в спілкуванні, весела й товариська людина, яку всі, хто її знав, завжди називали з винятковою ніжністю – наша Аллочка, замолodu могла собі уявити, який непростий шлях та важкі випробування готує їй доля. Мабуть, коли в 1972 році переїхала до Білої Церкви з уральського міста Свердловськ, будувала зовсім інші, звичайні плани на щасливе й спокійне життя: влаштуватися на добру роботу, звити затишне сімейне гніздечко, плекати своїх улюблених донечок Наталю й Світланку та діждатися внуків. Тим паче, їй все вдавалося: дітки зростали в здоров'ї та материнській любові, родинне подвір'я буяло квітковим розмаїттям, бо ж Алевтині завжди подобалося власноруч створювати красу і затишок для своїх рідних. І з роботою теж складалося вдало: влаштувалася на завод ГТВ працювати по здобутій у технікумі відповідній спеціальності. Та й кар'єрний ріст не забарився: енергійну, беручку до роботи та завжди врівноважену й усміхнену Аллочку поважали й цінували в колективі, тож призначили майстром, а згодом – і начальником зміни. Громадські навантаження теж ця жінка не вважала обтяжливими й завше знаходила сили і час для навчання і тренувань у складі міської санітарної дружини ЦО. Аллочка вмiла радіти кожному дню й жити в гармонії зі світом: вранці – була щаслива бігти до роботи, ввечері – так само радісно повертатися до сім'ї. Аж поки безодня Чорнобильської трагедії назавжди не поділила її життя на «до» і «після».

кровотворної системи з наданням інвалідності II групи, не вимагала до себе ні особливого ставлення, ні соціальних пільг, ні путівок у санаторії. Їй завжди здавалося, що гірше – то завжди іншим, їм потрібніше, їм треба допомогти. Тому дуже болісно й важко переносила образи й дорікання нетямущих – тих, хто не розумів, що влада фактично принесла в жертву трагедії на ЧАЕС тисячі ліквідаторів, які залишилися наодинці з важкими захворюваннями через вбивче радіаційне опромінення.

Черговий раз почувши такі просторікування, мовляв, «справжні чорнобильці» давно померли, а їхні вдови нікого не захищали, тож пільг не заслуговують, Алла дійшла висновку, що всім постраждалим треба триматися разом, допомагати один одному й відстоювати спільні інтереси. Тому з 1995 року вона почала працювати на громадських засадах заступником голови ГО «Інваліди Чорнобиля – Біла Церква», а в 2007 р. ввійшла до складу більш чисельної ГО «Інваліди-ветерани Чорнобиля 86» теж як заступник голови об'єднання. І не було в тих організаціях жодної людини, якої б Аллочка не огорнула своєю увагою й турботою. Допомогала всім і кожному – з оформленням усіляких організаційних документів, довідок для отримання інвалідності, санаторних путівок, направлень в лікарні, збором коштів на операції, сама складала Статут організації. І хоча почувалася зле, хвороб більшало, – ніколи не жалілася й не падала духом. Натомість – влаштувала «чорнобильцям» святкові масові заходи й розважальні зустрічі, особисто відвідувала в лікарнях післяопераційних хворих, та й власну родину, де її кликали «сонечком», зажди зігрівала своєю любов'ю й турботливим теплом. Власне, сім'єю Алевтини насправді були не лише родичі та найдорожчий її серцю скарб – внучок Максимко, а й колишні колеги по роботі та всі-всі, ким вона опікувалася на громадських засадах. Тож навіть сімейні свята Аллочка ніколи не відмічалася у вузькому колі, а збирали широке товариство друзів і знайомих.

На жаль, 26 квітня 2018 року Алла вперше за багато років не прийшла до пам'ятного знака на мітинг-реквієм. Чорнобиль знесилив жінку, наздогнав інсульт. Відтоді в її домівці телефон не змовкав. Ніхто з тієї слухавки не почув ні стогону, ні зойку, ні скарги – Аллочка собі не зрадила й навіть прикута до ліжка залишалася громадською активісткою. Лише інколи, лише найближчим подругам жалілася: «Худну стрімко». За кілька днів перед своїм відходом на 69-му році життя через невиліковне онкозахворювання поділилася зі своїми соратниками заповітною мрією: «Хотілося б видати «Книгу пам'яті» про наш білоцерківський загін, який рятував країну і світ від радіаційного забруднення».

Отак – до останнього подиху – Алла Воложенінова спершу думала не про себе, а турбувалася й старалася допомогти всім, кого знала. Не чекаючи ні визнання, ні подяки, просто за покликом свого великого серця й красивої душі. Не здогадуючись, що за рік по смерті прийдуть до редакції газети її колеги по ГО і зі слезами на очах та з великим душевним піднесенням розповідатимуть про свою Аллочку та її добрі вчинки, про гіркоту втрати цієї прекрасної, шляхетної людини. Бо ж необхідно, аби всі білоцерківці дізналися про жінку, яка несла в собі Добро і слугувала прикладом для тих, хто просто хаотично блукає замкненим колом «дім-робота-дім», нудиться своїм існуванням та нарікає на долю. Світла їй пам'ять!

Олена Литвинова

Ліквідатори

Пробація – крок до змін

До осіб, які вчинили правопорушення, у нашому суспільстві, в основному, ставляться негативно. Проте міжнародний досвід свідчить, що все може бути якраз і навпаки. Навіть більше – таким громадянам за кордоном усіяко допомагають соціалізуватися.

Зазначимо, що пробація – це проєвропейська форма роботи з правопорушниками без їхньої ізоляції від суспільства. Вона поєднує контроль за виконанням покарань без позбавлення волі та підтримку змін у житті того, хто скоїв злочин.

Фахівці стверджують, що переваги цієї практики очевидні як для правопорушників, так і для суспільства. Перші, наприклад, мають можливість зберігати сімейні стосунки, роботу, позбуваються шкідливих звичок, прокримінального мислення тощо. Суспільство натомість почуватися у більшій безпеці. Має вигоду в результаті успішного впровадження пробації й держава – зменшуються витрати на утримання засуджених у місцях позбавлення волі, знижується злочинність, правопорушники не вчиняють повторно злочини та ін.

В Україні також почали розвивати практику пробації – загалом у нашій державі функціонують близько 600 відповідних офісів. Завдяки роботі з особами, які перебувають у конфлікті з законом, приблизно 98% з них утрималися від нових злочинів.

Міжнародним досвідом скористалися і в Білій Церкві – минулого тижня у нашому місті по вул. Шолом Алейхема, 27, було офіційно відкрито унікальний для України модельний офіс пробації. Його створили за сприяння проєктів міжнародної технічної допомоги «Підтримка судової реформи в Україні» через повномасштабне впровадження пробації в Україні» NORLAU Проєкт Пробації та «Експертна підтримка врядування та економічного розвитку» (EDGE).

В заході взяли участь заступник міністра юстиції України В. Василук, директор Державної установи «Центр пробації» О. Янчук, начальник Білоцерківського міськрайонного відділу філії Державної установи «Центр пробації» у Києві та Київській області О. Якименко, міжнародні партнери, які сприяли відкриттю закладу, – Посол Норвегії

Юлія Штонда

Уле Т. Хорпестад, керівник проєкту NORLAU Проєкту Пробації В. Гілл, а також міський голова Г. Дикий, керівництво й персонал Центру пробації та інші.

Після перерізання символічної стрічки всі присутні мали можливість оглянути відремонтоване приміщення.

Отож, Біла Церква стала другим містом в Україні (після Харкова), де відкрито такий офіс. І водночас осередком міжнародного досвіду, в якому реалізуються провідні методики та програми.

На закладі працюють 27 фахівців, які своїми послугами охоплюють майже всі категорії правопорушників (до речі, на обліку тут перебувають майже 500 осіб). В офісі облаштовано спеціальні приміщення (наприклад, для проведення індивідуальної та групової роботи з клієнтами пробації), забезпечено необхідну матеріально-технічну базу тощо. Одна з переваг офісу – й зручна локація, сюди можна дістатися з різних районів міста.

Геннадій Дикий подякував міжнародним партнерам за співпрацю. А вже цей проєкт дуже важливий для Білої Церкви. Завдяки йому людям, які відбули покарання, адаптуватимуть до життя в суспільстві. Відтак зменшуватимуться випадки правопорушень, а це, в свою чергу, гарантуватиме безпеку мешканцям міста.

Юлія Штонда

Щоб місто не зупинилось

Вітаючи команду посадовців з нагоди Дня місцевого самоврядування, що відзначається 7 грудня, міський голова Геннадій Дикий наголосив, що життєдіяльність Білої Церкви, вирішення питань її соціально-економічного та культурного розвитку забезпечує злагоджена, щоденна кропітка праця всіх працівників структурних підрозділів виконавчої влади, розповідає офіційний сайт міської ради.

«В умовах децентралізації саме місцеве самоврядування має відігравати найбільшу роль у розбудові нашої держави. І дуже хотілося б, попри повноваження, які покладаються на нас, мати й можливості, аби розбудовувати нашу громаду. Щодня до міської влади надходять тисячі й тисячі звернень, і відповіддю на більшість із них є кваліфікована допомога.

Достатньо на день-два зупинити роботу органів місцевого самоврядування, і місто зупиниться. Тож саме ви забезпечуєте його життєдіяльність у всіх напрямках. Бажаю добра і злагоди кожній вашій родині, повертатися додому з гарним настроєм, отримувати задоволення від роботи, а від людей – вдячність», – побажав колегам Геннадій Дикий.

Привітав також присутніх народний депутат України VIII скликання Хвича Мепарішвілі.

За сумлінну працю, високий професіоналізм, відповідальність за доручену справу та з нагоди Дня місцевого самоврядування нагородами Білоцерківської міської ради і виконавчого комітету було відзначено ряд посадових осіб.

Почесні грамоти Київської обласної ради отримали депутат міської ради Андрій Король, начальник відділу інформаційних ресурсів та зв'язків з громадськістю Олег Турій і начальник відділу економіки, бухгалтерського обліку та звітності управління охорони здоров'я Оксана Двірник.

Подяками Київської обласної ради відзначені завідувачка сектора у справах ветеранів війни відділу соціального забезпечення управління соціального захисту населення Віта Яковець та адміністраторка адміністративного відділу управління адміністративних послуг Ольга Зеркалова.

Нагрудним знаком «За заслуги перед містом» нагороджено Інну Новогребельську – заступницю міського голови.

Під час заходу традиційно було вруче-

но і премію Білоцерківської міської ради за внесок молоді у розвиток місцевого самоврядування цьогорічному її лауреатові. Нині ним стала Яна Ковтуненко (на фото), член правління громадської організації «Ми – особливі», яка об'єднує батьків, що виховують дітей з інвалідністю. За її участі та керівництва були реалізовані кілька дуже важливих тематичних проєктів: «Розповсюдження інформації про розлади аутичного спектра та синдром Дауна. Міфи та правда», «Підготовка педагогів до роботи з дітьми з особливими освітніми потребами в умовах інклюзивного середовища», «Інклюзивний позашкільний простір на базі клубу за місцем проживання «Прометей», «Творимо разом», «Разом до успіху», «Літне дозвілля для дітей з особливими потребами».

Мистецьким подарунком для місцевих посадовців став концерт акторів Київського академічного обласного музично-драматичного театру ім. П.К. Саксаганського.

Битва за Україну

Про нинішню війну вже знято не один художній і документальний фільм, вже написано багато книжок, не кажучи про численні публіцистичні та аналітичні тексти. Й це правильно – ми прагнемо осмислити важкий досвід сучасної, найновішої, історії, яку українці пишуть буквально власною кров'ю.

Напередодні професійного свята наших захисників білоцерківці мали змогу переглянути виставу на цю надзвичайно болючу тему. Але не класичну, а інтерактивну – «Шлях солдата». Від традиційної вона відрізняється тим, що придумали сценарій, здійснили постановку та зіграли ролі в ній не дипломовані театральні діячі, а безпосередні учасники російсько-української війни. І коли ось тут, на сцені «білоцерківмазівського» Будинку культури, серед примітивних імпровізованих декорацій, падає вражений ворожою кулею боєць і лежить непорушно, ти не можеш, зовсім не можеш стримувати сліз. Бо ця театральна умовність у житті цього конкретного бійця цілком могла бути і не умовністю зовсім. Там, звідки повернулися солдати-актори, несподівана смерть є буденною реальністю...

А розпочалося дійство з невеличкого вступного слова тих, хто був причетний до події. Аматорський колектив «Світові» відрекомендував понад п'ятистам глядачам директор міської Агенції стратегічного розвитку, за сприяння якої до Білої Церкви приїхала вистава, Володимир Бабенко. У свою чергу, йому подякувала і за запрошення, й за патріотичну життєву позицію (нагадаємо – В. Бабенко воював на Сході у складі батальйону «Донбас») очільниця самодіяльної трупи, військова психологиня, старший лейтенант ЗСУ, кримчанка, яка залишила анексований півострів разом зі своєю військовою частиною, Оксана Мазур. Загалом серед акторів були вихідці і з Криму, і з окупованої

Горлівки, з Маріуполя, Ірпеня, Бучі... Така собі міні-картинка того, як українців еднає любов до Батьківщини і величезне прагнення її зберегти.

А потім у цілковитій тиші зал, де переважала молодь, дивився кадри з неспростовними доказами анексії Криму, які з болем у голосі коментувала пані Оксана. Ловив кожне слово героїв сценки, дія якої розгортається у бліндажі на передовій, та співпереживав її учасникам. Завмирав у скорботі за полеглими, коли жінки у чорних сукнях та зі свічками у руках під звуки «Плине кача» раптом перетворилися на символ України, яка оплакує своїх синів і дочок. І боляче усвідомлював, як страждають бійці, повернувшись із фронту живими, проте з травмованими душами...

Перед нами постанала війна, якою ми її ще не знали. У формі не пригладженій, не відполірованій глядач отримує цілу енциклопедію життя: про те, хто справжні герої України, про мову як зброю, про значення волонтерів у війні і нашої спільної небайдужості до подій та людей. Тому ця й не досконала, і не професійна, але зіграна серцем кожного її учасника вистава є такою цінною, такою неповторною. Щиро дякуємо авторському колективу за те, що продовжує битву за Україну й на мирних територіях. Щиро дякуємо Агенції стратегічного розвитку за власний внесок у цю справу.

Валентина Храбуст

«Батальйон небайдужих»

Біла Церква урочисто відзначила Міжнародний день волонтера, заснований 1985 року за ініціативи Генеральної асамблеї ООН. В Україні ж це свято не дарма передує Дню Збройних сил, що відзначається 6 грудня. Адже волонтерський рух у нашій країні став потужним явищем, починаючи з Революції Гідності та війни на Сході України.

Звертаючись до присутніх із привітанням, міський голова Геннадій Дикий назвав український волонтерський рух унікальним: «Адже таких патріотів, які готові добровільно витратити свій час, сили, здоров'я, кошти, немає більше ніді. Навіть листами та малюнками ви підіймали бойових дух наших воїнів у складні часи. Вони розуміли, що їх не забули і на них чекають вдома. Ви справжній приклад доброти, людяності й безкорисливості. Тому бажаю вам здоров'я та наполегливості!».

Під час заходу ряд волонтерів було нагороджено відзнаками різного рівня: відзнаками Міністерства оборони України – медалями «За сприяння Збройним силам України» за значний особистий внесок у організацію та надання всебічної допомоги особовому складу військових частин та підрозділів Збройних сил України, активну волон-

терську діяльність та з нагоди Міжнародного дня волонтера; знаками народної пошани громадських діячів (відзнака «Служіння Богу та Україні», медаль «За гідність та патріотизм», орден «Рицарський хрест») командира військової частини А 2196 за безкорисно надану підрозділам Збройних сил України допомогу під час здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони, відсічі і стримування збройної агресії Російської Федерації в Донецькій та Луганській областях, забезпеченні їхнього здійснення та з нагоди відзначення Міжнародного дня добровольців в ім'я економічного та соціального розвитку; подяками т.в.о. командира 72 ОБр ім. Чорних Запорозжців за надану допомогу, моральну підтримку, високе почуття патріотизму, а також з нагоди святкування Міжнародного дня волонтера.

У свою чергу волонтери передали подяку начальникові управління освіти та науки Білоцерківської міської ради Юрію Петрику (на фото) від в. о. голови Дарницької районної в місті Києві державної адміністрації Ярослава Лагути за активну громадянську позицію та особистий внесок у розвиток волонтерського руху. Також його було нагороджено орденом «Рицарський хрест», повідомляє офіційний сайт міської ради.

ЮРІЙ МОСКАЛЕНКО – один із тих земляків, для яких ось уже шість років одним із найголовніших сенсів життя стала допомога українському війську.

Як представник відомої Білоцерківської волонтерської групи, людина патріотична, принципова, самовіддана напередодні Міжнародного дня волонтера він отримав чи не найпочеснішу з нинішніх нагород – орден «Народний герой України». Щиро вітаємо пана Юрія з почесною відзнакою. Дякуємо йому та кожному волонтеру за високе розуміння громадянського обов'язку, за безцінну допомогу захисникам України!

В ім'я добра і милосердя

З нагоди міжнародного дня волонтера в бібліотеці-філії №4 для семикласників БНВК ЗОШ №13 відбулася година толерантності «В ім'я добра і милосердя». На захід були запрошені волонтери міської організації Товариства Червоного Хреста України.

Волонтерка Ніка Болобан розповіла про цілі та напрямки роботи благодійної організації й надала інформацію про те, як і коли можна стати волонтером. Діти взяли участь у вікторині «Діяльність Червоного Хреста», а також у рухливих іграх та практичних заняттях на розвиток самооцінки і впевненості у собі, які запропонували

учням волонтери Діана Шулії та Діма Джуган.

Діти подякували гостям із Червоного Хреста за цікаво та корисно проведений час, а завідувача

філією Світлана Линник привітала волонтерів зі святом та висловила побажання щодо подальшої плідної співпраці.

Олена Буяненко

Цікаво! Яскраво! Святково!

Саме так можна сказати про програму світових мюзиклів «Бродвей-шоу». Вона стала артистичною візитівкою відкриття Нового театру мюзиклу, комедії, драми, який очолює директор-художній керівник Богдан Пушак.

Увечері 30 листопада зала Будинку культури «Білоцерківський МАЗ» була переповнена глядачами, які прийшли сюди в очікуванні прем'єри.

Атмосферу святковості створював незвичайний фон на сцені, який, завдяки освітленню, постійно змінювався в гамі кольорів, хвилястості ліній, спіралей і геометричних фігур, залежно від характеру музики. Актори в оригінальних костюмах оживляли танці, створюючи комічні й ліричні сценки своєю хореографічною майстерністю. У виконанні вокалістів зі сцени лунали знайомі мелодії з англійських і американських мюзиклів. Не порушуючи загального стилю, в них природно вливалися відомі мотиви французьких композиторів із «Шербурзьких парасольок», «Нотр-Дам де Парі», «Привиду опери». Солісти не наслідували відомих виконавців, а дарували глядачам свою особисту і натхненну трактовку кожного твору. Їхні чисті та глибокі голоси в поєднанні з безпосередністю і щирістю нікого не могли залишити байдужими. Тому гарячі оплески, вигуки «Біс!» і «Браво!» стали заслуженою нагородою від глядачів.

Поряд з мною сиділа молода жінка. Вона зауважила: «Мабуть, співають під «фанеру». Хотіла їй заперечити, але в соліста, який саме виконував уривок з «Привиду опери», раптом відімкнувся мікрофон. Той не розгубився і продовжував співати. Голос лунав не надто гучно, але його було чути навіть в останніх рядах.

І в залі, де переважала молодь,

замість улюлюкання, сміху і вереску, запанувала повна тиша, в якій лунав лише голос виконавця. Без мікрофона. А після закінчення вся зала вибухнула громом оплесків. І моя сусідка підхопилася з місця, щоби всі почули її «Браво!» серед інших вигуків.

Богдан Пушак привітав глядачів з відкриттям Нового театру та подякував тим меценатам, які небайдужі до культурного життя нашого міста. Серед них був і депутат Київської обласної ради від ВО «Свобода» В'ячеслав Хмельницький. Таким чином він на ділі довів, що насправді вболіває не лише за розвиток мистецтва, а й за культурне виховання молоді. Адже там, де є мистецтво, немає місця для байдужості й агресії.

Якщо ви самі захочете переконатися у високому професіоналізмі акторів Нового театру, в тому підйомі енергії й насиченості емоцій, які він дарує, то поспішайте їх отримати.

Новий театр чекає нових глядачів.

Тайна Братченко

Грип – небезпечний для всіх

Епідемічна ситуація в Білоцерківському районі характеризується підвищенням захворюваності на гострі респіраторні вірусні інфекції. З початку епідемічного сезону захворіли 1455 осіб, в т. ч. діти – 1004 (69,0%). За аналогічний період минулого року зареєстровано 856 хворих (в т. ч. 769 дітей (89,8%).

рівень та поширеність захворювання впливає і сезонний чинник – холодний період року, пов'язаний з вітамінним дефіцитом, переохолодженням, скученістю в приміщеннях, швидкісним і масовим переміщенням населення.

Грип вражає всі вікові групи, однак у дітей перших років життя та людей старшого віку перебіг хвороби більш важкий. Джерелом збудника інфекції є хвора людина. Від початку інфікування до перших проявів хвороби проходить 1–7 днів (здебільшого 2–3).

Симптоми грипу виникають раптово з підвищення температури тіла, яка триває мінімум 5 днів, з'являється лихоманка, головний біль, загальна слабкість, ломота у м'язах і суглобах, кашель. За появи таких ознак хвороби слід залиша-

тися вдома – це сприятиме запобіганню інфікування великої кількості осіб.

Уникнути зараження грипом навіть під час епідемії можна, якщо дотримуватися кількох простих речей: уникати скупчень людей, за необхідності користуватися одноразовими масками, регулярно провітрювати приміщення й робити вологе прибирання, повноцінно харчуватися, висиплятися, уникати перевтоми, тримати руки в чистоті. А найефективнішим засобом захисту організму від вірусів грипу є щорічна вакцинація. Найкращий час для її проведення – напередодні грипозного сезону (у вересні). Якщо такої можливості не було, то вакцинуватися можна і впродовж усього сезону. Дотримуйтеся цих порад і будьте здорові!

В.І. Калініна,
лікар-епідеміолог

3 Днем народження!

Сердечно вітаємо активістів міської організації ветеранів, які свої дні народження святкують у грудні:

Н.А. Бабенко, С.Г. Бондар, В.Д. Булдакова, О.М. Даніловський, А.О. Глазирін, В.В. Іванютенко, О.С. Іваницький, Г.К. Кондратова, Т.В. Ларіна, Г.І. Олініченко, К.В. Чулюкіна, О.І. Новікова, Л.Д. Шоколо, Р.М. Сечин.

Хай доля дарує довгого віку,
Здоров'я і радості мати без ліку.
Сонечка теплого, друзів у хаті,
А суму й печалі ніколи не знати.

З повагою – В.Д. Волощенко, голова міської ради ОВУ

Для будь-якої людини життєво важливою є її реалізація у великому й розмаїтому світі. Реалізація ж творча, розкриття художніх, вокальних, поетичних та інших талантів – як особлива сторінка в особистій біографії. Та, що неповно існування теплом, світлом, барвами, й це особливо цінне для людей, котрі щодня долають долю... Подія, яку нещодавно зніщувало й провело в Білій Церкві міське товариство інвалідів «Фенікс» (голова – Ніна Карпович) за підтримки управління соціального захисту населення та відділу культури й туризму, стала яскравим тому підтвердженням.

Творчість не знає обмежень

В місті відбувся перший мистецький фестиваль «Відкриваємо творчі серця Білоцерківщини серед людей з інвалідністю – творчість без обмежень». Із привітальним словом до присутніх звернулися директор Київського обласного фонду соціального захисту осіб з інвалідністю Сергій Подорожній та його заступник Любов Онопрієнко. Вони висловили вдячність за запрошення на захід і сподівання, що фестиваль надалі тільки набиратиме обертів.

А потім було справжнє свято. Із вокальними, хореографічними, поетичними номерами виступали вихованці загальноосвітніх та спеціалізованих закладів міста. Учасників оцінювало професійне журі, якому досить непросте було визначити кращих, адже кожен виступ

вирізнявся щирістю й талантом.

У рамках фестивалю в холі приміщення Київського академічного обласного музично-драматичного театру імені П.К. Саксаганського, де відбувалося дійство, також розташувалася виставка декоративно-прикладного мистецтва людей з інвалідністю. Всі бажаючі мали змогу оглянути картини, фотографії, вишивку та інші твори, виготовлені обдарованими земляками.

Очільниця товариства «Фенікс» Ніна Петрівна Карпович від імені правління організації від усієї душі дякує за надання допомоги та сприяння у проведенні фестивалю колективу театру на чолі з В.В. Усковим, працівникам відділу культури і туризму та його керівниці Ю.І. Ковальській, заступниці міського голови І.В. Новогребельській, начальниці управління соціального захисту населення Т.О. Велігорській, начальниці управління освіти і науки Ю.Ф. Петрику, керівникам шкіл № 5, №15, №19, №20, школи мистецтв №4, дирекції дитячого будинку-інтернату, очільникам УТОС та УТОГ, дирекціям та колективам реабілітаційного центру «Шанс» і Територіального центру.

Низько кланяється Н.П. Карпович за надання фінансової допомоги на придбання подарунків для кожного учасника фестивалю депутатам І.В. Гейлу, М.В. Дашкевичу, О.М. Руссу, підприємцям В.А. Маршалку та О.М. Онопрієнко, Благодійному фонду К.О. Єфименка та його директорці О.Д. Ткач, В.Г. Бараннику, дирекції та колективу ТОВ «Білоцерківвода», заводу залізобетонних виробів, Будинку квітів, ТОВ «Інтерагросервіс».

Для поціновувачів тонких матерій нинішній грудень став чи не найприхильнішим із місяців року, що потихеньку минає. Одним із його подарунків (а ще ентузіастів Київської обласної організації Національної спілки художників України на чолі з Олександром Дмитренком) виявилася традиційна, уже 24-та, виставка професійних художників.

Цього річ експозиція, що називається «Мистецьке коло», пропонує глядачам знайомство з творчістю не тільки білоцерківських, а й митців із Києва, Ірпеня, Бучі, Броварів, Таращі... А цікава вона тим, що репрезентує розмаїття жанрів і стилів, таке собі зібрання скарбів.

Ми переконані, вас укотре здивують і зачарують акварелі Ольги Мілейко, батик Тетяни Максимової, троплей Тетяни Дмитренко, вишиті гладдю картини Світлани Паламарчук, макети декорації до вистав Ірини

Рибак, філософські абстракції Оксани Надеждіної (Журавель) та Нікити й Олександра Дмитренків, барельєфи Крістіни Смелової, олійний живопис Сергія Кривенка, Олени Телегіної та інших самобутніх авторів.

Експозиція діятиме ще до 19 грудня. Призначте собі побачення зі святом у виставковій залі при бібліотеці №8, що на вул. Леваневського, 55. Додайте фарб до свого зимового буття.

Валентина Храбуст

Приховане диво

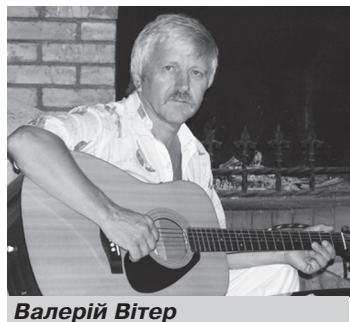
Це було дуже ризиковано – взятися писати про джаз. І навіть було обіцяти? Мене ж не змушували, просто запросили. Підійшов після відкриття нової виставки шеф художників-професіоналів Олександр Федорович Дмитренко і запросив: «Дуже цікавий склад учасників, приходьте!».

Володимир Соляник Олександр Дмитренко Валерій Жилін

Чесно кажучи, для дилетанта будь-який склад учасників концертів, що їх організовує Олександр Дмитренко, цікавий. Бо ти йдеш насамперед на унікальну зустріч з елітарним мистецтвом. Гаразд, поділюся таємницею – на джазові концерти в Будинку органної та камерної музики зазвичай приходять дуже невелика кількість слухачів. І якщо з одного боку така ситуація дещо засмучує, то з іншого вона ж гарантує вам отой унікальний контакт із музикою, коли не заважає чужий лікоть поруч, коли ти створюєш навколо себе інтимно-піднесений простір, в якому можеш просто закрити очі і насолоджуватися. Мені здається, що особливо, сказати б – вишукана, публіка на цих концертах так і робить. Приходьте і переконайтеся! Ну, це щодо унікальності заходу. А що стосується власне джазу...

Ясна річ, описувати його – річ безглузда. І взагалі, як кажуть знавці, власне музика починається там, де закінчуються слова. А джаз можливий навіть посеред слів, у паузі, коли емоціям тісно або коли зненацька огортає сум чи коли, розірвавши кайдани сірої буденщини, ти дозволяєш собі бодай у думках бути вільним... І це тільки деякі відтінки відчуттів того, хто слухає. Уявімо ж, що то за незвичайні люди, які таку музику виконують, не кажучи вже про тих, хто її пише!

Валерій Вітер

Боюсь, це неосяжна тема. Та початківцям-відвідувачам джазових концертів варто хоча б відкрити для себе великого Дюка Еллінгтона. А далі ви вже навряд чи зупинитесь. Бо, зауважив якимось одним із найавторитетніших і найшанованіших фахівців країни у царині викладання й виконання джазу Микола Якович Голошапов, «у джазовій музиці є особливе приховане диво, яке змушує наше серце тріпотіти, яке й створює цей загадковий резонанс, досі не розгаданий. Джаз – це таємниця».

Безсумнівно, вона була присутня і 1 грудня під склепінням Будинку органної музики, коли тривав концерт, що, як повідомив Олександр

Вадим Іванов

Дмитренко, відбувався в рамках багаторічного філармонійного джазового концертного циклу, який пров

одить його Академічна художня школа (є серед видів діяльності школи й концерти!). А тепер – щодо складу учасників. Спочатку в афішах було анонсовано тріо Соляник-Дмитренко-Жилін. Його для концерту зібрав Олександр Федорович, професійний джазовий музикант (контрабасист, гітарист, керівник ансамблів), лауреат всесоюзних, міжнародних та всеукраїнських джазових фестивалів (з 1981 р.), засновник Білоцерківського джаз-клубу (з 1982 року). З народним артистом Володимиром Соляником, своїм другом, Олександр Дмитренко співпра-

цює ще з 90-х років. Валерій Жилін – учасник його джаз-ансамблю "Radical Jazz Band", разом вони виступали на багатьох концертах та фестивалях.

Все це відомо у своїй царині люди, музиканти-віртуози. Та джаз, якому рідною сестрою є імпровізація, в якійсь момент змінив афішу. До гурту професіоналів додався білоцерківець Владислав Корнєв,

Лука Жилін

постійний музичний концертний партнер Дмитренка та його друг, вони вже багато років грають на різних сценах та в різних складах. Від себе додаю – його тенор-саксофон не просто заворожує, він, схоже, чарівна копія машини часу: звучить і переносить... в молодість. Можливо, тільки для мене, але саме так вона звучить.

Ще двох учасників запропонував включити до концерту В. Соляник: потужного гітариста-киянина Вадима Іванова та колишнього соліста прославленого ВІА «Кобза» Валерія Вітра. До речі, він ще й заслужений художник України, відомий плакатист, член НСХУ. В те, що цей неймовірно обдарований артист, сповнений невичерпної позитивної енергії, в червні цього року відсвяткував 72-річчя, просто не віриться. (О. Дмитренко планує провести в Білій Церкві ще й виставку його плакатів.)

І був ще один феєричний виконавець, син Валерія Жиліна 10-річний Лука. Він, як і батько, грає на ударних, та ще й як! Джазовий вундеркінд із 6 років виступає на концертах та джаз-фестивалях.

Залишається назвати твори й авторів, які пролунали того вечора в Білій Церкві. Це були незабутні органні імпровізації Володимира Соляника та композиції Бенні Голсона (Five Spots After Dark), Майлза Девіса (Jean Pierre), Джорджа Ширінга (Lulleby Of Birdland), Луїса Бонфа (Black Orpheus), Хуана Тізона (Caravan), Хораса Сільвера (Song for My Father).

Валерій Вітер виконав шедевральні «Ніч яка місячна», «Ave Maria» Франца Шуберта й «Адажіо» Томазо Альбініні.

Мушу додати, що під час таких концертів окреме задоволення отримуєш від споглядання самих виконавців. Здається, ці люди цілковито розуміють одне одного без будь-яких слів, достатньо погляду, кивка головою, посмішки. Вони на одній хвилі, і їхні серця резонують на приховані в джазі вібрації, на оту вічну його таємницю так органічно і так прекрасно!

Валентина Храбуст

І очі його Україну бачили, а вуста – благословляли

Апостол Андрій названий Первозванним за те, що раніше від інших пішов за Христом, невідступно був поруч із Господом протягом усього Його земного служіння. Святий Андрій удостоївся бачити Господа після воскресіння і бути присутнім на Єлеонській горі, коли Він, благословивши учнів, вознісся. Після зішестя Святого Духа на апостолів святий Андрій, який був одним із них, пішов із проповіддю у Скіфію, в землі, на яких пізніше виникла наша Русь-Україна.

Київський собор 1621 року, в часи відродження Української православної церкви після унії, ствердив апостольське походження християнства на українських землях. У соборній постанові сказано: «Святий апостол Андрій – перший архієпископ Константинопольський, Патріарх Вселенський і апостол український. На київських горах стояли ноги його, і очі його Україну бачили, а вуста – благословляли, і насіння віри він у нас насадив. Воістину Україна нічим не

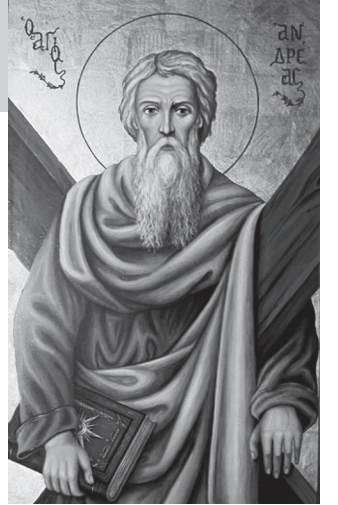
менша від інших східних народів, бо і в ній проповідував апостол».

Сучасні вчені дійшли висновку, що святий Андрій мандрував Скіфією від 10 до 20 років. Повернувшись у Грецію, апостол зупинився у місті Патри. Тут він багатьох зцілював від недугів через покладання рук.

Місцевий правитель Егеат загорівся ненавистю проти апостола Андрія. Правитель назвав проповідь учня Христового безумством і засудив його до страти. Егеат наказав, щоб апостола розіп'яли, але не так, як Христос був розіп'ятий, а прив'язали до хреста мотузками, щоб продовжити його страждання. Хрест, на якому розпинали апостола, був у вигляді латинської букви «х», і до нашого часу така форма хреста називається «андріївською».

Перед смертю святого Андрія осяяло невимовне світло, і так, у сьйві, він покинув це тимчасове життя.

В Патрах, на місці мученицької загибелі апостола Андрія, залишились його мощі, а поруч із дже-

релом, що відкрилося на місці страти, стоїть храм. У пам'ять Андрія Первозваного в Києві, на тому місці, де апостол поставив перший хрест, 1212 року споруджено дерев'яну церкву Воздвиження Чесного Хреста Господнього. Привертає також увагу храм Святого Андрія Первозваного, розташований на початку Андріївського узвозу. А в Успенському соборі Києво-Печерської лаври віками зберігався пояс апостола Андрія – його довжина була однією вимірювання для зодчих майже до XVII ст.

Підготував
Микола Отиченко

Світ природи

Летить сова-шалена голова

Тя неочікувано на засніженій дорозі пара помітила закритого птаха, якого відвезла до ветклініки. Ветеринар промив рани, перебинтував спину пернатого. У того господарі розгледіли лицевий диск, булькаті очі, зігнутий дзьоб, пірчасті вушка, широкі крила та рудувате пір'я. То була сіра сова. Коли під'їхали до власного обійстя, жінка промовила до чоловіка:

– Ось поглянь іще раз на наш паркан, на якому намальовані симпатичні сови. Це збіг чи провидіння, що ми будемо рятувати сову?

♦ Птаха помістили в теплий куток. Годували твердим сиром, яловичиною, тушками перепілок (живих мишей не знайшли)... Коли птах повністю одужав, його відвезли на попереднє місце й випустили...

♦ Наш знайомий білоцерківець, перебуваючи влітку у своєму будинку, що в садовому кооперативі «Медик», вночі піднявся на вершину пагорба. Біля дороги починалося поле, на якому залишилася стерня після скошених стебел. Раптом навколо тишу розітнув глухий шум, потім почувся удар об ґрунт. Прозвучав мишачий писк, і через кілька секунд пухнастий пернатий змахнув крилами й полетів над нивою з мишею в пазурах. Чоловік впізнав у птиці сову...

♦ В нашій зоні зустрічаються такі види сов: пугач, вухата, сіра, сипуха, гороб'ячий

сичик, домовий сич. Їхня вага – до 3,5 кілограма. Ці пернаті осідлі, живуть у лісових урочищах та великих лісопарках.

♦ Гніздяться сови в дуплах дерев (до 25 відсотків), у чужих покинутих гніздах, кар'єрах, на скелях, дахах будівель. А коли студенти БНАУ у Володарському районі знайшли кладку яєць сови на землі без гнізда, то звернулися до нас за поясненням. Ми переказали їм свідчення орнітологів – у цих видів бувають «безхатченки», які з певних причин не мають домівок, тому вони й відкладають яйця прямо на ґрунті.

♦ Названі пернаті полюють на гризунів, земноводних, плазунів, дрібних та середніх птахів уночі. Інколи нападають на козенят козулі, поросят диких свиней,

зайців, куниць, лисиць. Так, біологи в Березанському лісі зняли на мобілку пугача, який у сутінках сів на спину дикого поросятя. Але кабан ударом ікла звалив пугача на землю. Там же науковці зафіксували момент, коли зимою сови при відлізі в лісі і на полі вдень ловили мишей. Іще зафіксували сипуху, яка зимового дня (що нетипово) забила 4-кілограмового зайця і знялася з ним у повітря...

♦ Незвичний епізод побачили на кадрах відеокамери зоологи Австралії. Там у сутінках на березі річки самка кенгуру нахилилася, аби напиться води. Та несподівано із сумки тварини на траву випало 6-денне кенгуреня. І треба ж було статися, щоб на ту мить до них підлетів птах з булькатими очима, схопив маля кігтями й піднявся вгору.

Засмучена мати тільки встигла провести поглядом свого нащадка, якого вполювала сова...

♦ В заповіднику Індокітаю сова здійснила атаку на одного із двох маленьких (вагою біля 3-4-х кілограмів) гімалайських ведмежат, що на кілька секунд відбилися від матері. Результат – перната зі звіратком прилетіла до свого помешкання з виводком...

♦ У невеликому містечку Франції на деревах, будинках, вежах поселилася сотня сов. Їх завезли сюди, щоб ліквідувати знахабнілих шурів та мишей. За три роки птахи виконали свою місію. Ними опікувався сам мер. Після цього сов перемістилися в інше місце, залишивши десяток особин...

♦ Щодо мудрості сов, то тут існують протилежні точки зору. Якимось в «Олександрії» стався випадок: гороб'ячий сичик випурхнув із дупла тільки після того, як сплиняне сухе дерево, в якому він жив, упало (не раніше!). Іншого разу там чорна ворона сіла на гілку біля дупла дерева і просунула туди голову. А сова (домовий сич), перебуваючи у схованці, швидко й бездумно вилетіла звідти, звалила зайду і на льоту вдарилася об сусідній стовбур. Наведені факти свідчать про те, що сови не такі вже й розумні, як ми зазвичай звикли вважати. В цілому орнітологи переконані: хоча сови й хижі птахи, проте шкода від них незначна, а користь – вагома, особливо коли йдеться про знищення гризунів. Та головне – вони занесені до Червоної Книги України...

Іван Василенко,
Віктор Демещук

Засновник:
ПП «Редакція газети
«Громадська думка»
Редактор Валентина Храбуст

Адреса редакції: Київська область,
м. Біла Церква, вул. Партизанська, 18.
Телефони: 6-50-43 (факс), 6-33-02.
E-mail: grom.dumka@ukr.net
Надруковано в ТОВ «Білоцерківдрук»,
м. Біла Церква, бульв. Олександрійський, 22.
Газета виходить щоп'ятниці.
Тираж згідно із замовленням.

Розрахунковий рахунок
UA 61300346000026000025662401
в ПАТ «Альфа-Банк» в м. Києві
Код ЗКПО 13723251
Реєстр. свідоцтво: серія КІ № 1739
від 17.01.2019 р.

Матеріали і фотознімки, надіслані до редакції,
не рецензуються і не повертаються.
Думки авторів публікацій у «Громадській думці»
не завжди збігаються з точкою зору редакції.
За достовірність фактів відповідальність несе автор.
За зміст реклами відповідає рекламодавець.
Редакція листується з читачами тільки на сторінках
газети.